

Visoki upravni sud Republike Hrvatske

UDK 347.998.85(497.5)(094.8)
351.94(497.5)(094.8)

OBRAZLOŽENJE UPRAVNOG AKTA

Čl. 98/5. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09

Obrazloženje upravnog akta mora sadržavati činjenični dio iz kojeg se vidi sve što se odnosi na utvrđivanje relevantnih činjenica i pravni dio u kojem se navode materijalnopравни propisi na osnovi kojih je predmet postupka riješen.

Iz obrazloženja:

»Iz spisa predmeta razvidno je da je da je prvostupanjskim rješenjem Policijske uprave splitsko-dalmatinske, Sektora za granicu, od 8. ožujka 2010., tužitelj ocijenjen za 2009. ocjenom uspješan (4). ...

Navedeno rješenje, po ocjeni ovoga Suda, ne sadržava valjano obrazloženje koje bi opravdalo donošenje ocjene za promatrano razdoblje, jer se iz njega ne vidi na temelju kojih je činjenica i podataka tuženo tijelo ocijenilo stručno znanje, učinkovitost u radu i poštovanje službene dužnosti tužitelja. ...

Zakonom o općem upravnom postupku (NN 47/09) propisani su oblik i sastavni dijelovi rješenja. Bit obrazloženja rješenja je u njegovu činjeničnom i pravnom dijelu. Iz činjeničnog dijela obrazloženja treba biti vidljivo sve što se odnosi na utvrđivanje činjenica koje su relevantne i koje su poslužile kao osnova za primjenu odgovarajućih materijalnih propisa. U pravnom dijelu navode se materijalnopравни propisi na osnovi kojih je predmet postupka riješen onako kako je utvrđeno u dispozitivu.

Odredbom čl. 8. ZUP-a propisano je da se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i s tim ciljem moraju se utvrditi sve činjenice koje su važne za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

Nadalje, rješenje mora biti obrazloženo u smislu odredbe čl. 98/5., što je u predmetnom slučaju izostalo, jer se ne može sagledati ni ispitati činjenično stanje kao ni razlozi koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, razlozi zbog kojih nije uvažen tužiteljev prigovor i oni razlozi koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na rješenje kakvo je dano u izreci.

S obzirom na navedeno tužiteljev je prigovor uvažen i poništeno je prvostupanjsko rješenje, a s obzirom na to da je tuženo tijelo odbilo tužiteljev prigovor i potvrdilo prvostupanjsko rješenje, trebalo je uvažiti i tužbu te poništiti i pobijano rješenje jer nadležna tijela nisu pravilo primijenila zakon.«

Presuda Us-9575/2010-4 od 4. travnja 2012.

TROŠKOVI PRIJEVOZA DRŽAVNIH SLUŽBENIKA I NAMJEŠTENIKA

Čl. 59/2. i 59/9. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike, NN 93/08, 23/09, 39/09, 90/10

Mjesnim prijevozom smatra se javni prijevoz organiziran u mjestu rada službenika i namještenika. Kada je mjesni javni prijevoz organiziran tako da se mjesečnom ili godišnjom kartom pokrivaju mjesni i međumjesni javni prijevoz (tzv. prijevozne zone), službenik i namještenik koji se koristi takvom vrstom prijevoza ne ostvaruje pravo na mjesni javni prijevoz.

Iz obrazloženja:

»S obzirom na činjenicu da u Čakovcu nema organiziranog mjesnog prijevoza, već samo međumjesnog, koju ne osporava ni sama tužiteljica, pravilno je postupilo upravno tijelo prvog stupnja kada je tužiteljici priznalo pravo na naknadu troškova prijevoza od mjesta stanovanja do mjesta rada i obratno u visini troškova cijene mjesečne karte jednog od javnih prijevoznika koji imaju organiziran prijevoz na navedenoj relaciji, kao što je to tražila u svom zahtjevu.

Naime, odredbom čl. 59/1. navedenog Kolektivnog ugovora utvrđeno je pravo na naknadu troškova mjesnog javnog prijevoza u mjestu rada i međumjesnog javnog prijevoza svim službenicima neovisno o udaljenosti

mjesta stanovanja do mjesta rada. Prema čl. 59/2., mjesnim prijevozom smatra se javni prijevoz organiziran u mjestu rada službenika i namještenika.

Prema odredbi čl. 59/9., u slučaju da je mjesni prijevoz organiziran tako da se mjesečnom ili godišnjom kartom pokrivaju mjesni i međumjesni javni prijevoz (tzv. prijevozne zone), službenik i namještenik koji se koristi takvom vrstom prijevoza ne ostvaruje pravo na mjesni javni prijevoz.

U konkretnom slučaju u mjestu rada tužiteljice nema organiziranog mjesnog prijevoza, pa su pravilno postupila upravna tijela kada su na konkretni slučaj primijenila odredbu čl. 59/9. Kolektivnog ugovora.

Na osnovi izloženog proizlazi pravilnim zaključak tuženog tijela da je isplatom cijene mjesečne karte u konkretnom slučaju pokriven mjesni i međumjesni javni prijevoz u istoj prijevoznj zoni koji time isključuje pravo na naknadu troškova mjesnog javnog prijevoza, sve u smislu navedenog Kolektivnog ugovora.«

Presuda Us-4477/2010-4 od 12. travnja 2012.

NOVA ČINJENICA I DOKAZ ZA OBNOVU UPRAVNOG POSTUPKA

Čl. 123/1. t. 1. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09

Eventualna nepravilna primjena materijalnog prava odnosno naknadno drugačije tumačenje propisa, temeljem kojeg je prije donesena odluka, nisu zakonom propisani kao razlog za obnovu upravnog postupka.

Iz obrazloženja:

»Iz podataka spisa predmeta dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tuženo tijelo donijelo osporeno rješenje u obnovljenom postupku po službenoj dužnosti pozivom na odredbu čl. 123/1. t. 1. Zakona o općem upravnom postupku smatrajući da su se ostvarili razlozi iz te zakonske odredbe za obnovu postupka okončanog donošenjem rješenja tuženog tijela, klasa: UP/I-342-01/07-01/115, urbroj: 530-04-07-2 od 13. rujna 2010. (t. I. izreke), zbog čega je u t. II. izreke navedeno rješenje od 13. rujna 2010. poništilo.

Rješenjem od 13. rujna 2010., koje je ovdje predmet obnove postupka, u povodu tužiteljeve žalbe poništena je kao nezakonita Obavijest o namjeri davanja koncesija na temelju zahtjeva za pružanje usluga u lukama otvorenim za javni promet iz nadležnosti Upravnog vijeća Lučke uprave Splitsko-dalmatinske županije otpremljena dana 1. ožujka 2010., a objavljena u NN 28 od 3. ožujka 2010. te su ujedno poništeni i svi pravni akti Lučke uprave Splitsko-dalmatinske županije doneseni temeljem te Obavijesti.

Iz razloga pobliže navedenih u obrazloženju osporenog rješenja tuženo tijelo smatra da su se ispunili uvjeti zakonom propisani za pokretanje obnove postupka jer da je naknadnim tumačenjem i analizom teksta navedene Obavijesti s obzirom na odredbe Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (NN 158/03, 141/06, 38/09, konkretno čl. 68/2., 65. t. 1.–4., 66/5. t. 1. i 2.) i odredaba Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru (NN 36/04, 102/04, 23/04, 39/06, 63/08, konkretno čl. 40.–43. te Uredbe) zaključilo da tim odredbama nije izričito zabranjeno da lučka uprava može, ako to smatra potrebnim, sastaviti obavijest za potencijalne podnositelje zahtjeva za dodjelu koncesije o tome u svezi s kojom djelatnošću i na kojem lučkom području ili u kojim lukama namjerava dati koncesije. S tim se u vezi dodaje da pri donošenju rješenja od 13. rujna 2010., koje je ovdje predmet obnove, nije posebno vodilo računa o čl. 41. rečene Uredbe te konačno zaključuje da, iako ni navedenim Zakonom ni Uredbom nije propisana posebna forma kojom moraju biti određeni kriteriji za donošenje odluke temeljem koje će davatelj koncesije odlučiti hoće li prihvatiti ponudu za dodjelu koncesije ili ne, nema ni zapreke da se ti kriteriji odrede i u obavijesti svim zainteresiranim strankama.

Stoga naknadno drugačije tumačenje pojedinih odredaba rečenih propisa temeljem kojih je tuženo tijelo prije zaključilo da njima nije propisana mogućnost davatelju koncesije da u postupku davanja koncesije na temelju zahtjeva donese obavijest o namjeri davanja koncesija na temelju zahtjeva, predstavlja razlog zbog kojeg je donesena Obavijest nezakonita pa ju je poništilo kao i sve pravne akte donesene temeljem te Obavijesti, nova je činjenica koja uz već izvedene dokaze dovodi do drugačijeg rješenja predmetne upravne stvari od načina kako je odlučilo rješenjem od 13. rujna 2010., pa tuženo tijelo zaključuje da je iz tog razloga ispunjen uvjet za obnovu postupka po službenoj dužnosti propisan čl. 123/1. t. 1. ZUP-a, odnosno da se samo iz formalnopravnih razloga nije ta Obavijest mogla proglasiti nezakonitom niti iz tog razloga poništiti kao niti pravni akti koji su doneseni temeljem te Obavijesti.

Međutim, novom činjenicom, odnosno novim dokazom kao jednim od uvjeta za pokretanje obnove postupka u smislu rečene zakonske odredbe

pozivom na koju je doneseno osporeno rješenje, smatra se ona činjenica odnosno dokaz koji su postojali u vrijeme vođenja upravnog postupka čija se obnova traži, ali se za te činjenice odnosno dokaze nije znalo ili nije bilo mogućnosti da se ti dokazi upotrijebe. U svakom slučaju odlučno je da te činjenice odnosno dokazi nisu bili predmet razmatranja u tom postupku niti sastavni dio utvrđenog činjeničnog stanja na podlozi kojeg je u prijašnjem postupku donesena odluka.

Slijedom toga, suprotno zaključku tuženog tijela, u konkretnom slučaju nije riječ o novoj činjenici odnosno novom dokazu u smislu zakonske odredbe pozivom na koju je donijelo rješenje, niti eventualna nepravilna primjena materijalnog prava koja je mogla utjecati na zakonitost donesene odluke odnosno naknadno drugačije tumačenje propisa i pojedine pravne norme temeljem kojih je prije donesena odluka može biti razlog za obnovu postupka jer u smislu zakonske odredbe koja propisuje uvjete za obnovu postupka nije nijedan od uvjeta propisanih tom odredbom.

Kako, dakle, navedeni razlog nije ujedno i zakonski uvjet pod kojim se može pokrenuti obnova postupka koju je u predmetnom slučaju tuženo tijelo pokrenulo po službenoj dužnosti, trebalo je temeljem odredbe čl. 42/2. ZUP-a (NN 53791, 9/92, 77/92), koja se primjenjuje temeljem čl. 90. Zakona o upravnim sporovima (NN 20/10), tužiteljevu tužbu uvažiti i riješiti kao u izreci ove presude.«

Presuda Us-11448/2010-5 od 16. svibnja 2012.

*Priredio Damir Juras**

* Mr. sc. Damir Juras, policijski savjetnik, Ministarstvo unutarnjih poslova Republike Hrvatske, Split (police advisor, Ministry of Internal Affairs of the Republic of Croatia, Split, e-mail: djuras@mup.hr)